

Селото Елвентъ прѣзъ което минѣхмы като карахмы малко по-полека, дава една чиста идея каквы сѣ были селата въ вѣмето на сръднитѣ вѣкове. Плащтъ на нискитѣ и мрачнитѣ къщи не ся е промѣнилъ отъ прѣди петъ или шесть столѣтія. Струва ти ся че сънувашъ когато гледашь прѣзъ голѣмытъ околчесты окна които лежатъ на мѣсто прозорцы, купъ жены дивоокы, съ дрехы като на статуи, които предѣтъ и говорятъ изниско единъ языкъ невразумителенъ. Струва ти ся че тѣзи учерни призрацы сѣ оставили прѣди малко гробовѣтъ за да прѣдставятъ нѣкоѣ драмѣ отъ другѣ эпохѣ, на коѣто живѣ зритель си токо ты. Това притиска сѣрдцето ти. Но и най-голѣмата живость коѣто ся сѣща само на една улицѣ въ селото, има и тя истыйтъ отколѣшенъ и причудливъ характеръ.

Близу до селото влѣзохмы въ единъ косвенъ пѣтъ, който отиваше къмъ върхѣтъ на единъ сухъ рыдъ. Отъ тамъ видѣхмы чисто, ако и много далечъ, феодалныйтъ колосъ който лежеше по-горѣ отъ единъ хѣлмъ по който имаше и дръвѣе. Тази страна дѣто ся намѣрвахмы слѣзваше на долу прѣзъ една стрѣмнѣ урвѣ къмъ мочорливѣ лѣкы, които бѣхѣ обыколѣны отъ всякъдѣ съ гѣсты лѣсове. Като слѣзохмы, влѣзохмы въ горѣтъ. Минѣхмы тогазъ прѣзъ единъ тѣсенъ пѣтъ на който крутата и хрѣпава площъ стѣнѣше подъ подковытъ на конѣтъ. Имаше вѣме отъ